

реалізує державну політику у сфері здійснення державного нагляду (контролю) у сфері техногенної безпеки; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення.

Література

1. Чанишева Г. І. Колективні трудові правовідносини у системі правовідносин у сфері праці / Г. І. Чанишева // Нові завдання та напрями розвитку юридичної науки у XXI столітті: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, м. Одеса, 26–27 лютого 2016 року. – Одеса: Міжнародний гуманітарний університет, 2016. – С. 154–157.

2. Положення про Державну службу України з питань праці: Затв. постановою Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2015 року № 96 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 21. – Ст. 584.

УДК 323.21 (043.2)

Бутинський В. Я., к.філос.н., доцент,
Харківський національний університет радіоелектроніки,
м. Харків, Україна

ОСОБЛИВОСТІ РЕЄСТРАЦІЇ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЗА ЧИННИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

В Україні важливість отримання цивільно-правового статусу для релігійних організацій пов'язано з тим, що тільки таким чином релігійне утворення може утримувати культові будівлі, друкувати та поширювати літературу, запрошувати представників іноземних організацій, організовувати публічні лекції та отримувати статус неприбутковості, так само як і займатися благодійністю.

Релігійні організації створюються в нормативно–явочному порядку, який не потребує розпоряджень та дозволів. Такий дозвіл в загальній формі передбачений в нормі закону. Вимагається лише ініціатива засновників, та їх явка. Компетентний державний орган, у нашому випадку це обласне управління юстиції, яке лише перевіряє дотримання встановленого порядку і відповідності характеру і меті юридичної особи, яка створюється загальним вимогам, які пред'являються законодавством для цієї організаційно-правової форми, яка створюється таким способом, для якого характерні: ініціативний акт засновників; організаційна робота; контролююча робота компетентного органу.

В ч. 1 ст. 92 ЦК України встановлено, що юридична особа набуває цивільних прав та обов'язків і здійснює їх через свої органи, які діють відповідно до установчих документів та закону [4].

Все це практично неможливо в Україні без реєстрації релігійного

утворення, без надання статусу юридичної особи.

Згідно із Законом України «Про свободу совісті та релігійні організації» релігійна організація визнається юридичною особою з дня її державної реєстрації [5]. Проте запроваджена у серпні 2015 року загальна перереєстрація неприбуткових організацій суттєво ускладнила діяльність релігійних організацій, для яких ця процедура є довготривалою, забюрократизованою та дороговартісною. Відповідно ряд релігійних організацій звернулись за роз'ясненням до відповідних органів.

Так, на відповідне звернення Міністерством було надано відповідні роз'яснення, що найменування юридичної особи складається з її організаційно-правової форми («релігійна організація») та власної назви, що передбачено ч. 1 ст. 16 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань». Детальні вимоги до написання найменування юридичної особи затверджені Наказом Мін'юсту від 05.03.2012 року № 367/20680.

Однак ні Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації», ні згаданий Наказ не встановлюють особливих вимог до найменування релігійної організації. Відтак, релігійна організація вправі самостійно визначати свою назву, яка зазначається у лапках під час поєднання з організаційно-правовою формою (як приклад – Релігійна організація «XXXXXX») [5].

При цьому законодавство України не містить вимог щодо зміни найменування тих релігійних організацій, які зареєстровані до набуття чинності цих законодавчих положень. Тобто релігійні організації, зареєстровані з найменуванням без згадки про їх організаційно-правову форму, вправі зберегти своє чинне найменування без жодних змін під час перереєстрації свого статуту.

Також, згідно роз'яснення Мін'юсту, відомості про вид релігійної організації (зокрема – релігійна громада, центр, управління, братство, місія, монастир, духовний навчальний заклад) повинні міститися у статуті релігійної організації, а не в її найменуванні. Про це зазначено у ст. 12 Закону про свободу совісті. Тобто вимоги посадових осіб, щоб у повному найменуванні або власній назві релігійна організація вказувала її вид, є незаконними [5].

Поява в останній час нових релігійних рухів вимагає від реєструючих органів відповідних знань в тій або іншій області релігії, вивчення значної кількості літератури, а практика застосування стверджує, що експертиза повинна стати однією з обов'язкових умов процедури державної реєстрації.

Крім того, з метою унеможливлення провадження на території України сепаративних рухів, агресивних та інших віровчень, що пропагують насильство чи неприйняття інших людей пропонуємо прийняти Закон України «Про діяльність іноземної Церкви в Україні та

інших релігійних організацій» в якому врегулювати правове положення цих релігійних організацій в Україні.

Література

1. Конвенція про захист прав людини і основних свобод [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
2. Конституція України: прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради. – 2011. – № 10. – Ст. 68.
3. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
4. Про свободу совісті та релігійні організації: Закон України від 23 квітня 1991 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. – 2009. – № 23. – Ст. 282.
5. Релігійна організація вправі не міняти назву під час перереєстрації – роз'яснення Мін'юсту [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.irs.in.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1834%3A1&catid=53%3Akons&Itemid=76&lang=uk.

УДК 349.2:001.12/18 (043.2)

Вишновецька С. В., д.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ВПЛИВ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПРАЦІ НА РОЗВИТОК СУЧАСНОЇ НАУКИ ТРУДОВОГО ПРАВА

В умовах переходу до постіндустріального суспільства має місце трансформація праці, що полягає в радикальній зміні існуючих стереотипів, інтересів, цінностей, принципів. Відповідно якісних змін зазнає й система відносин, що складає предмет галузі трудового права. Сучасна праця демонструє появу нових структурних характеристик робочої сили, які свідчать про втрату попередньої монолітності і однорідності цієї складової ринку праці. Це позначається й на визначенні сфери дії трудового права, хоча вченими неодноразово здійснювались спроби вироблення універсальних критеріїв розмежування цивільно-правових і трудових відносин. Аналіз судової практики у справах щодо перекваліфікації відносин із цивільно-правових у трудові свідчить про те, що суди часто досить формально підходять до вирішення питання про встановлення галузевої природи правовідносин, пов'язаних з використанням праці. Водночас існує думка, що закріплення чітких критеріїв розмежування цивільно-правових і трудових відносин може ускладнити ситуацію, оскільки в прийнятті рішення суди будуть стримані статичною нормою закону. В умовах появи нових нетипових форм зайнятості К. С. Тишкович, наприклад, пропонує легалізувати принцип верховенства фактів при встановленні правової природи спірних